Incepând cu anii 80-90 ai secolului trecut, majoritatea sistemelor de trec prin diverse reforme ca urmare a presiunii tot mai mari pentru o educație de pentru toți care să satisfacă totodată tot mai sofisticate ale individului și solicitările, fără precedent ca din societatea cu ritm înalt de dezvoltare, pe care în zilele noastre o numim „a cunoașterii". Aceste reforme pun în prim plan curriculumul pe nevoile celui care învață. Cu precădere la granița dintre milenii, acest curriculum devine dezvoltat pe baza unor sisteme de generare unde este elementul fundamental

In general, indiferent de țară, de contextul cultural și de specificul național, sistemele

de trec la aceste reforme pentru adecvarea/adaptarea școlii la o nouă epocă, unde i se cere mult mai mult decât o specializare îngustă și/sau o cultură generală, unde examenul (vieții!) nu mai presupune recitarea unui manual/ tratat/ curs al profesorului emerit. Provocarea cea mai mare este aceea că - dincolo de orice fel de retorici – absolventul chiar trebuie să învețe pe tot parcursul . Altfel, se autoexclude de pe piața !

calitate, competența, educație, absolventului, nevoile, educație, centrat, dinamică, muncii vieții,